

"Όλο νά πέφτω...
καί μέ τό αὐτί στημένο
ν' ἀκούσει γδοῦπο.
Κι' ἀντί γιά τά κοτρόνια,
πλαστικά μανιτάρια!

Ξεθυμαίνοντας
στή χύτρα σαλιγκάρι
σιγοσφυρίζει.
Οἱ κύκλοι τοῦ κορμιοῦ του
μαθαίνουν τήν εὐθεία.

Σέ φοίνικα ἔτσι
κι' ἡ Λητώ εἶχε γείρει
ξεφρενιασμένη..
κόρη, φακός καί νεῦρο
ὥρες τή μελετάνε.

Στή λίμνη, ἐσὺ
πλένεις τίς πικρές λέξεις
πού μέ πληγώνουν.
Στή λάσπη κολλημένες
κίτρινες πεταλοῦδες.

"Ήμιονα, λέει
πλάι σου μέσ στο κύτος
παλιάς γαλέρας —
μπροστά στά χρυσά μάτια
θυθισιένης ἰφάντας.

Γκρίζες μηχανές,
ἱερεῖς σᾶς μυρώνουν
ὕμνολογώντας,
ἐνῶ περνοῦν οἱ ζέδρες
καί οἱ μοτοσυκλέτες.

Ἀπέναντί μου
κοιτάζει μιὰ ἀλεπού
ἀπ' τό παντζούρι
στά δάχτυλα κρατιέται,
δαγκώνει τήν πλεξούδα..

Βλέπω κάποτε
καθώς φεύγει ἡ νύχτα
τοῦς παλιούς κόμπους:
Αὐτοῦς πού δέν ἀντέχω
καί ὅσους δέν τολμῶ.

Χ. ΤΟΥΜΑΝΙΔΗΣ

ΕΝΑ ΠΡΩΙΝΟ

"Η ὁροχὴ κι' ὁ ἄνεμος τό πρωί
μέ τοῦς ἥχους τοῦς ἄγραφους
μέ τίς θύμησες
ράχισαν τὸν σοῦα τῶν καιρῶν
Ἄ! Πόσο δὲ θάλαμε
νά μιλοῦν
γιά γερμένα χαμόγελα
γιά τρικυμίες
τέτοιαν ὥρα πού
ὅλα ὀρίσκονται σὲ στιγμὲς ἔπαρσης.
"Η ὁροχὴ τό πρωί
ἀπὸ παντοῦ μέσα στο σπίτι
γέμισε τό δωμάτιο παρελθόν
τά σεντόνια μέ τρύπες
Κ' ἔμπαινε μέσα σου θάλασσα.
"Ο ἄνεμος πάλι
δὲ σοῦ φιθύριζε ἄλλο
ἀπὸ ἀγιάτρευτες ὥρες
ἀπὸ τραγούδια πού
νυχτώνουν τό αὔριο.
"Η ὁροχὴ καί ὁ ἄνεμος τό πρωί
μᾶς κουδάλισαν πίσω
μᾶς γύρισαν τίς ὥρες
λὲς κ' εἶχε γίνει ἡ μνήμη παρὸν
λὲς κ' εἶχε ὁ δρόμος σῶνται.

ΝΟΤΗΣ ΡΥΣΣΙΑΝΟΣ

Η ΕΛΕΝΙΤΣΑ ΤΗΣ ΚΥΡΑ-ΣΟΦΙΑΣ

"Εφαξα νά ὀρῶ τίνοσ μοιάζεις, τοῦ και-
ροῦ μου Ποίηση
καί θυμήθηκα τήν Ἐλενίτσα τῆς κυρά-
Σοφίας...
Ἐκεῖνη πέθανε δώδεκα χρονῶν ἀπὸ μη-
νιγγίτη
κι εἶταν, ἀπὸ μικρή, πολὺ τυραγνισμένη
—Ντάντευσ τ' ἀδελφάκια τῆς, ἔπλενε
σφυγγάριζε,
ἔκανε ὀρεινὲς δουλειές, πού δέν τῆς ταί-
ριαζαν

κι' ἡ μητριὰ της —σκύλα— γύριζε τὸ
δράδου καὶ τὴν ἔδερνε!

Ὡ ἐσὺ —ματωμένη τέχνη— τοῦ καιροῦ
μου Ποίηση,

εἶναι σὰ θαῦμα τὸ ὅτι ἐπέζησες
ἀπ' ὅλα τὰ θάσανα καὶ τὴν ἀρρώστια!
καὶ σ' ἀγαπῶ σὰ συντριμένο Ἰδανικὸ
—σὰν γάσαι ἐσὺ κείνη ἡ μικρὴ ψευτομνη-
στή μου!

Τώρα, τὸ ξέρω, δὲν τὸ καταδέχεσαι
κι' ἐτούτη ἡ σύγκριση, στ' ἀλήθεια, σὲ
προσβάλλει...

Ὅμως, ἐμένα, ἡ Ἐλενίτσα συντροφεύει
ὅλες τίς ἀγλυκές,

ὅλες τίς ἀφωτες ὥρες τῆς ζωῆς μου.

Κι' ἡ καρδιά μου τὴν ξέρει καὶ τὴ θέλει
καὶ τὴν ἀγαπᾷ

κι' ἐκείνην τρυφερά θυμᾶται ὅταν σὲ βλέ-
πει,

ὦ ματωμένη Ποίηση τοῦ καιροῦ μου, δι-
χως λάμψη καὶ ὁμορφιά,
σὰν ἀπὸ μνηνιγγίτη, πῆς, κεραυνωμένη....

ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΥΚΟΥΛΗΣ

ΚΗΠΟΣ

Χτῆς τὸ θράδι ἡ δρόσος ἀστόχησε
κι ἀντὶ νὰ πέση στὰ ρόδα
ἤρθε πάνω μου!

Χτῆς, ἀντὶ νὰ θυμηθῶ, κοκκίνισα.

Μὰ τί ἦταν τέλος πάντων ὅλα αὐτὰ
πού μοῦ ἔλεγε ὁ κήπος;
Μήπως μοῦ ἀνοίγε τὸν ἑαυτό του;
Ἀλλὰ δὲν θὰ τόκανε ποτὲ κάτι τέτοιο·
φαίνεται ὅμως πῶς κάποιος χάλασε
τὸ σύρτη τῆς σιδερένιας πόρτας του.

ΠΟΥ ΠΑΩ ΕΓΩ ΜΟΝΑΧΟΣ

Ποῦ πάω ἐγὼ Μονάχος;
Τὰ ὄνειρά μου κλιμακώνονται
Ἄστατα
Πατώντας τοὺς κήπους
Μιάς Ἀνοιξῆς ξένης
Νὰ φτάσουν τοὺς ἀσπρὺς χειμῶνες.

Σὲ ποιὸν ἐγὼ κραυγάζω Ἥλιο
—Μονάχος τώρα—
Καὶ τ' ἀπαρα τῶν θυθῶν

Στὰ χέρια μου παίζοντας
Ψηλά τὰ πετῶ
Ξαφνικά
Στὸν Οὐρανὸ τῆς ἐκπληξῆς;

Ἄλλος ἐγώ;

Ἡ ἴδιος ὅπως πρὶν

Στῶν νερῶν τῶν κρῶν τὸ σῶμα
Καὶ τῆς γεύσης τοῦ φθινοπωριάτικου
Καρπού

Ἀκόμα νᾶμαι Ἀνθρωπος.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΦΩΣΤΙΕΡΗΣ

Η ΑΡΝΗΣΗ ΜΟΥ

Οἱ φίλοι μας μετακινούνται πρὸς τὸ θά-
νατο

Γερνάει ὁ κόσμος μέσα στὸ πετσί του χά-
νεται

Ὅλα μετατοπίζονται κατὰ διαδόλου πέ-
φτουνε

Σῆνα κενὸ ἀέρος κενὸ χρόνου

Ἐνα παμφάγο τέρας καταπίνει ἀμίλητο
Πάνω τὰ σύνεφα κινούνται ἀπ' τὸν ἀέρα
Κάτω οἱ θάλασσες καὶ τὰ βουνὰ τὰ γέρα
στα

Ὁ κόσμος ὁ ἀράγιτος

Ὁ κόσμος ξεσκισμένη παρθενιά ξαναπα-
μένη

Ἡ δυσκολία τοῦ εἶναι ἡ ἐφηβεία μου

Συντριβὼ μέσα μου τὸν κόσμο ἔξω μου

Ἡ ἄρνησή μου εἶναι

Ξεπερασμένη ἀποδοχή.

ΛΕΙΑ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ — ΚΑΡΑΒΙΑ

Ο ΞΕΝΟΣ

Τὸ ξέρεις ὅτι δὲν πιστεύω σὲ φαντάσματα
οὔτε πιστεύω σὲ νεκραναστάσεις
γι' αὐτὸ ποτὲ δὲν τρώμαζα στὸ σκοτάδι
γι' αὐτὸ δὲν ἐλπίζω
ἀπὸ τότε πού πέθανες δὲν ἀφουγκράστηκα
γιὰ τρίξιμο ἀπ' τὸ πάτημά σου
δὲν περιμένω σημάδια μὲ πουλιά καὶ σύν-
γεφα

ὕπνρξες

δὲν δέχομαι καμιά σου μετενάρκωση.

Αὐτὸς ὁ ξένος πού ἤρθε μὲ τίς μνημῆες μᾶς
πού μοῦ διηγίεσαι

πῶς μοιραστήκαμε κλινάρι καὶ ψωμί